

(Uzaklardan gelen kimliği belirsiz bir cisim, Güneş'in yakınlarında yörüngeye girip şekil değiştirmeye ve Güneş'i kaplamaya başlar.)

Neyle karşı karşıya olduğumuzu hâlâ anlayamamıştık: Zeki bir varlık mı, programlanmış bir robot mu? Bir saldırı mı, bir inşaat projesi mi? Bizim farkımızda mı, değil mi? Belki de karşımızdaki sadece enerji arayıp bulmak sonra da kendinden bir tane daha üretmek üzere programlanmış bir robottu. Hatta uzayda yaşayan, sadece içgüdüleriyle hareket eden bir canlı olduğunu, şimdi de kendini klonlamak için gerekli enerjiyi toplamak üzere Güneş'in etrafında kuluçkaya yattığını söyleyenler bile vardı. Işığın etrafında bir nevi dev uzay pervanesi! Üçüncü bir görüş ise, bu iki görüşün arasında anlamlı bir fark olmadığını söylüyordu.

Parçalar halindeki paneller Güneş'in etrafında yörüngeye girmeye, gölgeleri de Dünya'ya düşmeye başladıkça bu felsefi tartışmaları bir tarafa bıraktık. Yaşamın sonsuz geceyle bitmesine hazır değildik henüz. Saldırıya geçtik.

Önce trilyonlarca dereceye ulaşabilen, çok yüksek güçlü lazerleri denedik. Plana göre, kızgın bıçakla tereyağı dilimlemek kadar kolay olacaktı bu iş. Ama karşımızdaki (veya tasarımcısı) ışıkla ilgili her şeyi bizden daha iyi biliyordu. Biçim ve yapı değiştirebilen dış yüzeyi sayesinde canı isterse o anda kullandığımız frekansa karşı şeffaflaşıyor, ışın demeti onu hiç etkilemeden içinden geçiyordu. İsterse de enerji soğurup depoluyor, hatta kafası kızarsa bize yansıtıp silahlarımızı da vurabiliyordu. Ama bize zarar vermek gibi bir kaygısı yoktu. Daha çok işini yaparken çevredeki sinekleri kovalayan meşgul biri havası vardı.

Sonra eski usul taş atmaya denedik.

Dev bir meteorun yörüngesini değiştirip o tarafa doğru fırlattık. Ama geç kalmıştık. Şimdiden Güneş'in dörtte birini kaplayan kurulu panelleri sayesinde neredeyse sınırsız enerjiye ulaşabiliyordu. Kendi ürettiği ışınlarla göz açıp kapayana kadar meteoru da parçaladı. Olay o kadar hızlı olup bitti ki, nasıl bir teknoloji kullandığını anlayamadık bile.

Son çare olarak Güneş Sistemi'nin çeşitli köşelerinde, genelde madencilik amacıyla kullanılan bütün hidrojen bombalarını bir araya getirdik. Hepsini aynı anda Mars-Jüpiter arasındaki asteroid kuşağının içinde patlatıp onu kandırmaya çalıştık. Amacımız insan yapımı bu dev füzyon reaktörü sayesinde orada daha parlak bir yıldız olduğunu düşündürüp cismi tuzağa düşürmekti. Bir an inşaat durdu, adeta uyuyan dev dönüp bir baktı. Ama dediğim gibi, ışıkla ilgili çok fazla şey biliyordu ve muhtemelen yaptığı spektrum-frekans-enerji analizleriyle orada bir yıldız olmadığını hemen anladı. Maalesef gidip ne olduğunu araştırarak kadar meraklı değildi. Kaldığı yerden işine devam etti.

Sonunda beklenmedik bir kahraman gelip bizi kurtardı: Uzay molozu. Kim bilir hangi roketin bozulan motorundan kopan 1 cm çapında minik bir metal parçası, saatte 10.000 km'yi aşkın bir hızla o panellerden birini delip geçince şoke olmuştuk. Tüm alıcılarımız bu canavarın zayıf noktasını bulmak üzere oraya odaklanmış olmasa bunu fark etmemiz bile imkânsızdı. Demek ki çok küçük cisimleri algılayamıyordu, savunma sistemi büyük cisimleri durdurmaya veya çok büyüklerse çevrelerinden dolanmaya programlanmıştı. Öyle ya, uzay boşluğunun başka neresinde tozdan büyük, meteorlardan küçük, hızlı ve tehlikeli parçacıklara rastlayabilirsin ki? Milyonda bir böyle bir şey olacağı varsayımıyla, savunma yapmaya değmez bile. Görmesi de zor, isabetle vurması da. Parçalanmış bölgeyi tamir edersin olur biter. O da öyle yaptı. Demek ki bazı medeniyetler ok, makineli tüfek, şarapnel gibi silahlardan tamamen habersizdi.

Ondan sonrası çok sorun olmadı. Unutmaya çalıştığımız askeri teknolojilerimiz imdadımıza yetişti. Aynı anda dört bir tarafında patlayan parça tesirli bombalar ve açılan yayılım ateşi, o kadar çok paneli imha etti ki, cismin kendini yenileme kapasitesi yetersiz kaldı. Parçalar birbirine çarpmaya, yörüngeden çıkmaya, Güneş'e düşmeye başladı. Belki de fark etmeden beynini vurmuştuk, merkezi bir beyni varsa tabii. Toparlanıp Alpha Centauri'ye gitmek yerine, göremediği için nasıl oluştuğunu muhtemelen çözemediği hasarları tamir etmeye çalışıyordu. Bu sefer de o neyle karşı karşıya olduğunu anlayamamıştı.

Çevreye savrulan son paneli de yakalayıp Güneş'e fırlatmak sonraki 100 yıl boyunca uğraştırdı bizi. Ama arkamızda delil bırakmak istemiyorduk. Evren düşündüğümüzden daha tehlikeli bir yerdi.

- Çizim : Ersan Yağız

